

Ζιμπάμπουε Σεραφείμ: Στράτευση για κοινωνική αλληλεγγύη να έχουν τροφή όλοι οι άνθρωποι

/ [Γνώμες](#)

Κυριακή του Ασώτου - Στράτευση για κοινωνική αλληλεγγύη να έχουν τροφή όλοι οι άνθρωποι

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ

Στην Ευαγγελική Περικοπή αυτής της Κυριακής έχουμε την Παραβολή του Άσωτου υιού (Λουκά 15,11-32)

«Άσωτος» είναι ο άνθρωπος που ζει έκλυτη κι αμαρτωλή ζωή. Είναι ο διεφθαρμένος, ο αμαρτωλός, ο ακόλαστος, αυτός που σπαταλά χρήματα και πράγματα για να ζήσει μιά έκλυτη κι αμαρτωλή ζωή, αυτός που φέρνει συμφορά στον εαυτόν του, στην οικογένεια του και στην ευρύτερη κοινωνία. Τελικά ο «άσωτος» είναι αυτός που σου δίνει την εντύπωση ότι δεν έχει ελπίδα σωτηρίας, αυτός που βρίσκεται στο τέλος σε απελπισία και απόγνωση. Έτσι με βάση το

περιεχόμενο της ζωής του άσωτου ανθρώπου θα μπορούσαμε να πούμε ότι «ασωτία» είναι μια μορφή ακολασίας που εκφράζεται ως ροπή και υπερβολική στροφή προς τις υλικές απολαύσεις, η έκλυτη κι αμαρτωλή ζωή που την συνοδεύει η σπατάλη, την ώρα μάλιστα που άλλοι πεινούν και άρρωστοι πεθαίνουν αβοήθητοι και εγκαταλελειμμένοι.

Πολλές φορές συμβαίνει να έχουμε όλα τα καλά και τ' αγαθά του κόσμου και πάλι να μη είμαστε ευχαριστημένοι. Ο άσωτος υιός της σημερινής Ευαγγελικής Περικοπής αποτελεί μια τέτοια περίπτωση. Αν και τα είχε όλα, δεν ήταν ευχαριστημένος με τίποτα. Του έφταιγαν ακόμη και οι γονείς του, που φρόντιζαν με πολλές θυσίες να τα έχει όλα, γι' αυτό αποφάσισε να φύγει μακριά τους. Έτσι μια μέρα, αφού ζήτησε το μερίδιο της περιουσίας που του αναλογούσε άφησε το σπίτι του και «απεδήμησεν εις χώραν μακράν». Μερικά παιδιά με αγνωμοσύνη νομίζουν ότι οι γονείς τους είναι υποχρεωμένοι να τους μοιράσουν τη περιουσία

τους,λες και δούλεψαν αυτοί για τη δημιουργία της. Και τι να πουν παιδιά που οι γονείς τους έχουν μόνο χρέη και τίποτα να τους μοιράσουν. Αν υπάρχει όμως αγάπη και είναι κοντά στο Θεό ποτέ τους δεν σταματούν να σέβονται τους γονείς τους, βοηθώντας τους ακόμη κι όταν οι ανάγκες της ζωής τους οδηγούν μακριά τους για να εργασθούν και να επιβιώσουν.

Στο πρόσωπο του άσωτου νεώτερου γιού αναγνωρίζουμε τον άνθρωπο εκείνο που με την αμαρτία απομακρύνεται από την επικοινωνία του με τον Θεό. Η παρουσία του Θεού ενοχλεί και πιέζει τον άσωτον άνθρωπον. Νομίζει ότι ο Θεός του κάνει τη ζωή μονότονη και κουραστική. Γι' αυτό και προσπαθεί να βγάλει από την σκέψη του τον Θεόν εξορίζοντας τόν από την καρδιά του. Ο άσωτος άνθρωπος δεν θέλει να εξαρτάται από κανένα.. Έχει μια δική του αντίληψη για την ελευθερία. Νομίζει ότι ελευθερία σημαίνει ασυδοσία, να κάνει δηλαδή ό,τι θέλει. Δεν καταλαμβαίνει ότι το νόημα της ελευθερίας είναι να κάνεις σωστές επιλογές με κριτήριο το κοινό καλόν και το κοινό συμφέρον. Ο άσωτος άνθρωπος λεισμονεί ότι η πραγματική ελευθερία συνδέεται με το δεσμό της αγάπης. Γι' αυτό και δεν εμπιστεύεται τον εαυτό του ούτε στον Θεόν, ούτε στην οικογένεια του. Έχει εμπιστοσύνη μόνο στις δικές του δυνάμεις και στα δημιουργήματα κι όχι στο Δημιουργό τους, δηλαδή στο Θεό. Η αυτονομία κι η αυτάρκεια του αυτή που εκφράζει και τη χειρότερη μορφή αλαζονείας, είναι και η πηγή κάθε αμαρτίας.

Κι όταν όμως ακόμη αποφασίζουμε να βγάλουμε τον Θεό από τη ζωή μας, ο Θεός δεν αρνείται να μας προσφέρει όλα τα θεία Του δώρα. Γι' αυτό κι η πραγματική μετάνοια του αμαρτωλού τον οδηγεί πάντοτε στην εν Χριστώ σωτηρία του.

Ο άσωτος υιός επιλέγει μια νέα υπαρξιακή προοπτική που τον οδηγεί στην στέρση και στην μοναξιά. Στο τέλος μακριά από την αγάπη προς την οικογένεια του γίνεται και άσημος. Όλα αλλάζουν όταν αρχίζει να συναισθάνεται την προσωπική του ενοχή. Στην αρχή συνειδητοποιεί την αποτυχία της επιλογής του τρόπου της ζωής του που έγινε με την απόφασή του να σταματήσει να εμπιστεύεται τον πατέρα του. Στην συνέχεια παραδέχεται την αποτυχία της επιλογής του να ακολουθήσει αυτή την νέα υπαρξιακή προοπτική και να ζήσει μακριά από την οικογένεια του. Η παραδοχή του αυτή έχει μεγάλη σημασία γιατί είναι δυνατό να φθάσει κανείς μέχρι το σημείο της συνειδητοποίησης ότι κάπου έχει κάνει λάθος, αλλά ο εγωϊσμός του να μη τον αφήνει να προχωρήσει στην παραδοχή της ενοχής του. Έτσι προχωρεί στην αναγνώριση και αποδοχή της προσωπικής του ενοχής για την αποτυχία της υπαρξιακής του προοπτικής να απομακρυνθεί από τον πατέρα του. Παραδέχεται δηλαδή την ενοχή του και την ομολογεί ανεπιφύλακτα. Δεν προσπαθεί να βρεί δικαιολογίες για τις αμαρτωλές πράξεις του και για τη προσωπική του ενοχή. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία γιατί η ανεπιφύλακτη αποδοχή της προσωπικής του ενοχής χωρίς δικαιολογίες λειτουργεί στο βάθος της ανθρώπινης προσωπικότητας ως κάθαρση, που καθιστά δυνατή μια νέα επιλογή. Είναι η στροφή του προς την μετάνοια που εκδηλώνεται με την επιλογή μιας νέας υπαρξιακής προοπτικής. Η επιλογή αυτή θεμελιώνεται στη

παραδοχή της αναξιότητάς του. Γι' αυτό και ζητεί να γίνει ισότιμος με ένα υπηρέτη του πατέρα του. Η μετάνοια του άσωτου υιού δεν βιώνεται απλώς ως αλλαγή φρονήματος, αλλά περισσότερο ως θυσία. Η μετάνοια έχει ένα κόστος που οφείλεται στα λάθη του παρελθόντος. Ο άσωτος υιός μετανοεί πραγματικά γιατί δεν ζητά να γίνει πάλι υιός αλλά δούλος, επειδή ακριβώς η πλήρης συναίσθηση της ενοχής του τον κάνει ταπεινό. Ζητά το ελάχιστον, δεν ζητά το μέγιστον.

Η μετάνοια ως αυτοθυσία είναι η μόνη λύση για να αντιμετωπίσουμε οποιοδήποτε πρόβλημα που το δημιουργήσαμε οι ίδιοι με τα λάθη μας.

Ο άσωτος γύρισε στο σπίτι του πατέρα του όταν «ήλθε εις εαυτόν», επειδή είχε καλές κι άριστες αναμνήσεις από το σπίτι του. Θυμήθηκε στην ερημιά του όλη την στοργή, την αγάπη και τις θυσίες του καλού πατέρα και ξαναγύρισε να τις ξαναζήσει. Αν είχε κακές αναμνήσεις από το σπίτι του ποτέ δεν θα γύριζε. Θα έμενε στην καταστροφή της ερημιάς του. Όσοι έχουν την ευθύνη της δημιουργίας περιβάλλοντος, είτε στην οικογένεια, είτε στην κοινωνία, είτε στην Εκκλησία, είτε στο Σχολείο πρέπει να δώσουν ιδιαίτερη προσοχή γιατί όπως λέει ο Απόστολος Παύλος «ομιλίας κακαί φθείρουνσιν ήθη χρηστά». Το περιβάλλον που δημιουργούμε πρέπει να έχει τέτοια μορφή που να κάνει και τον άσωτον της εποχής μας μόλις «έλθη εις εαυτόν», να το θυμάται και να ξαναγυρίζει πάλι στο σπίτι του για να βρει στοργή. Αυτό είναι και το βαθύτερο νόημα της παραβολής του Ασωτού που είναι γνωστή και ως παραβολή του στοργικού πατέρα. Όπου υπάρχουν στοργικοί γονείς οι άσωτοι ξαναγυρίζουν.

Με βάση την συμπεριφορά του αμετανόητου άσωτου ανθρώπου μπορούμε να

μιλήσουμε και για την ασωτία της εποχής μας, που εκφράζεται με την απαράδεκτη κατάσταση που παρατηρείται στην άδικη κατανομή της παγκόσμιας παραγωγής αγαθών. Το 10% του πληθυσμού της γης νέμεται το 90% της παγκόσμιας παραγωγής και το 90% του πληθυσμού της γης (χώρες του τρίτου κόσμου) το 10% της παγκόσμιας παραγωγής. Η αδικία αυτή αποτελεί ταυτόχρονα και ειρωνεία γιατί το 10% του πληθυσμού συμβαίνει νάναι σχεδόν όλοι χριστιανοί. Το αποτέλεσμα της σύγχρονης ασωτίας των χριστιανών, με βάση τα τελευταία στατιστικά στοιχεία της Γιούνισεφ, είναι τα ακόλουθα:

1. Γύρω στα 13 εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο στις αναπτυσσόμενες χώρες, επειδή στερούνται καθαρό νερό και φαγητό και ιατρική περίθαλψη.
2. Κάθε χρόνο γύρω στα 300.000 παιδιά τυφλώνονται από έλλειψη βιταμίνης Α.
3. Γύρω στα 10.000.000 παιδιά είναι ορφανά, επειδή οι γονείς τους πεθαίνουν από φτώχεια και διάφορες ασθένειες.
4. Γύρω στα 130.000.000 παιδιά δεν έχουν τη δυνατότητα να φοιτούν σε Σχολείο.
5. Οι περισσότεροι θάνατοι των παιδιών θα μπορούσαν να προληφθούν με τη χορήγηση των βασικών εμβολίων που κοστίζουν μόλις πέντε ευρώ για το κάθε παιδί.
6. Στις χώρες του Τρίτου κόσμου 1.5 δισεκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν τη δυνατότητα να γευθούν καθαρό νερό και 2 δισεκατομμύρια δεν έχουν πρόσβαση σε συστήματα υγιεινής.

Η ασωτία της εποχής μας θα περιορισθεί με την μετάνοια των ασώτων ανθρώπων της κοινωνίας μας με την ίση κατανομή των αγαθών της γης. Μπροστά στον ατομικό τους εγωισμό για μεγαλύτερο οικονομικό κέρδος μάθανε οι ευκατάστατοι άνθρωποι παραγωγοί να πηγαίνουν στις χωματερές, αδειάζοντας το γάλα στους δρόμους και πετώντας τους καρπούς της παραγωγής τους σε σκουπιδότοπους. Η ασωτία μας δεν είναι απλώς μια κοινωνική αδικία σε βάρος των συνανθρώπων μας που υποφέρουν, που στερούνται όσα οι άλλοι πετάνε και κατασπαταλούν, είναι μια αμαρτία που οδηγεί στην καταστροφή τόσο αυτούς που αδικούνται όσο κι αυτούς που αδικούν, γιατί η επιβίωση μας εξασφαλίζεται μόνο με την καλή μας διάθεση να βελτιώνουμε συνέχεια με κοινωνική δικαιοσύνη τους όρους συμβιώσεως μας.

Η υπόθεση της φτώχειας είναι απειλή για όλους μας. Ιδιαίτερα μέσα από τη δοκιμασία που ολόκληρη η Ανθρωπότητα ζει με τη πανδημία του κορωνοϊού, όπου πολλές οικογένειες δεν έχουν την αναγκαία καθημερινή τροφή, λόγω απώλειας εργασίας και εσόδων, χρειάζεται επιτακτικά μια συνστράτευση κοινωνικής αλληλεγγύης έτσι ώστε όλοι οι άνθρωποι να έχουν με αξιοπρέπεια τροφή και

μάλιστα τα αθώα άπορα και ορφανά παιδιά και οι ηλικιωμένοι μας.